

УДК 351.78:351.862.21

В. Балябас

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСОМ СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТКУ ПОЖЕЖНО-РЯТУВАЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Висвітлено головні напрями, особливості формування і функціонування пожежно-рятувальної служби в умовах незалежності Української держави. Розкрито роль органів державного управління в реалізації цього процесу.

Ключові слова: державне управління, органи управління пожежною безпекою, законодавство, нормативно-правове забезпечення, пожежно-рятувальна служба, Україна, регіони.

В сучасних умовах розвитку України, коли забезпечення пожежної безпеки населення має неабияке значення для стабілізації соціально-економічного становища країни, з усією гостротою постає питання підвищення ролі органів державного управління в діяльності пожежно-рятувальної служби, яка є визначальною ланкою у боротьбі з пожежами та іншими надзвичайними ситуаціями природного та техногенного спрямування.

Звернення до проблеми державного управління процесом формування і розвитку пожежно-рятувальної служби (далі – ПРС) є надзвичайно актуальною темою як сформульованої суспільно-політичної, так і наукової думки. Не зважаючи на появу ряду праць, присвячених питанням розвитку пожежництва в Україні, переважно в історичному (Н. Барановська, Л. Баличева, І. Глебова, В. Нехаєва, С. Попович, О. Постанов, М. Серцова, О. Чернецький, О. Ярмола) чи юридичному аспектах (А. Антонов, А. Берлач, В. Доманський, С. Засулько, А. Сіліна, М. Удод), до сьогодні у вітчизняній історіографії не з’явилося спеціального дослідження із питань державного управління процесом формування і розвитку сучасної пожежно-рятувальної служби. Саме цій темі присвячене наше дослідження.

Як відомо, гарантування пожежної безпеки з перших днів незалежності української державності належало до одного із важливих напрямів діяльності органів внутрішніх справ [1]. Із цією метою, відповідно до Законів України “Про міліцію” і “Про пожежну безпеку”, у структурі Міністерства внутрішніх справ (далі – МВС) України діяли відділи пожежної охорони. Порядок та умови проходження служби в пожежній охороні були регламентовані у Постанові Кабінет Міністрів України (далі – КМУ) від 29.07.1991 р. [2]. Визначальну складову пожежної охорони країни формували існуючі воєнізовані та професійні пожежні загони, які входили до системи МВС України. У своїй діяльності вони керувалися Конституцією України, Законом України “Про пожежну безпеку”, іншими законами України, постановами Верховної Ради України, указами і розпорядженнями Президента України, декретами, постановами та розпорядженнями Кабінету Міністрів України, а також нормативними актами МВС та іншими підзаконними актами [3, 4]. Необхідно зазначити, що з 1994 р. загони і пожежні частини, допоміжні служби, як і пожежно-технічні навчальні заклади та науково-дослідні установи, знаходились у підпорядкуванні Державної пожежної охорони (далі – ДПО), створеної згідно із Постановою КМУ від 26.07.1994 р. Вся їх діяльність скеровувалась Головним

управлінням ДПО МВС, управліннями і відділами ДПО ГУВС у Криму МВС України, Головне управління внутрішніх справ м. Києва і Київської області, управління внутрішніх справ областей та м. Севастополя.

Першими силами реагування на надзвичайні ситуації, великі пожежі, після утворення згідно із Указом Президента України від 28.10.1996 р. Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи (далі – МНС України), стали військові частини та територіальні штаби цивільної оборони, які в подальшому були перетворені на обласні (міські) управління з надзвичайних ситуацій і захисту населення, що стали структурами подвійного підпорядкування – місцевій владі і МНС. Таким чином було віднайдено найбільш суттєву ланку впливу на впровадження державної політики в сфері забезпечення безпеки життєдіяльності на конкретній території.

Проте реалізація функціональних повноважень МНС вимагала вузькопрофільних висококваліфікованих рятувальних формувань на ті види надзвичайних ситуацій, що не могли охопити сили цивільної оборони. Тому, відповідно до наказу МНС України від 28.08.1997 р., створюється Центральний воєнізований аварійно-рятувальний загін (далі – ЦВАРЗ). Він був укомплектований спеціалістами-рятувальниками, які виконували складні роботи по: розбору обрушень, зокрема і на висоті (промисловий альпінізм); рятуванні в складних умовах дорожньо-транспортних пригод. Цей підрозділ мав кінологічну службу і мобільний госпіталь.

Для чіткого визначення порядку спільних дій підрозділів Державної пожежної охорони з іншими службами формувань МНС, відповідно до Статуту служби ДПО, в гарнізонах пожежної охорони розроблялись інструкції взаємодії. Вони містили в собі: порядок виклику служб на пожежі і обсяг робіт, який передбачається виконувати, кількість техніки і аварійних бригад, що залучаються; взаємні дії диспетчерських служб пожежної охорони і служб взаємодії; питання взаємного інформування про ситуацію в населеному пункті і на аварійному об'єкті; порядок підпорядкування аварійних бригад служб взаємодії і підрозділів пожежної охорони.

Значна частина пожежно-рятувальних формувань знаходилась також у складі військ Цивільної оборони (далі – ЦО). Це були спеціалізовані військові формування, призначені для захисту населення і території у разі виникнення надзвичайних ситуацій, спричинених аварією, катастрофою, стихійним лихом, великою пожежею. Вони були утворені відповідно до Закону України “Про війська Цивільної оборони” і становили ядро найбільш підготовлених і мобільних сил. Кількість і чисельність частин і підрозділів цих військ визначалась з урахуванням потреб і особливостей району призначення. Військові формування ЦО підпорядковувалися керівникові центрального органу виконавчої влади з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи. До 1992 р. військові частини ЦО входили до складу Збройних Сил і підпорядковувались Міністру оборони. 28 січня 1992 р. Постановою Кабінету Міністрів України частини ЦО були підпорядковані Штабу ЦО України. У склад військ ЦО України входили: чотири окремі мобільні механізовані бригади, одна з них навчальна, чотири окремі мобільні механізовані полки, дев'ять окремих аварійно-рятувальних батальйонів, об'єднаний загін оперативного реагування, регіональний рятувально-координаційний центр. Згідно із Законом України “Про загальну структуру і чисельність військ Цивільної оборони” від 22.12.1998 р. до складу сил оперативного реагування ЦО увійшли аварійно-рятувальні загоны спеціального призначення з підрозділами ПРС [5].

Важливим поштовхом до створення структурних підрозділів пожежно-рятувальної служби України МНС став перехід від цивільної оборони до єдиної державної системи запобігання і реагування на надзвичайні ситуації техногенного та природного спрямування (далі – ЄДСНС). Із початком формування ЄДСНС у 1998 р. визначаються основні завдання, склад сил і засобів, порядок виконання завдань і взаємодії структурних підрозділів [6]. До складу ЄДСНС увійшли відповідні сили і засоби функціональних і територіальних підсистем, а також недержавні (добровільні) рятувальні формування. Військові і спеціальні цивільні аварійно-рятувальні формування укомплектовувалися з урахуванням необхідності проведення роботи в автономному режимі та перебували у стані постійної готовності [7]. Організаційно-методичне керівництво плануванням дій єдиної державної системи на місцях здійснювали МНС України та його структурні підрозділи. Вони також забезпечували взаємодію органів управління і підпорядкованих їм сил усіх рівнів у подоланні надзвичайної ситуації. З цією метою створювалися спеціально визначені оперативні групи, з числа представників відповідних центральних та місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування.

Реалізація усіх функціональних завдань МНС України вимагала більш розширеного діапазону сил реагування, були необхідні вузькопрофільні висококваліфікаційні рятувальні формування на ті види надзвичайних ситуацій техногенного та природного спрямування, що не могли охопити сили Цивільної оборони. Тому у 1998 р. постало завдання створення Державної воєнізованої аварійно-рятувальної служби (далі – ДВАРС). Її головною метою було забезпечення МНС України реальними силами реагування на техногенні небезпеки на загальнодержавному, регіональному, місцевому і об'єктовому рівнях. Окрім того, зберігався господарчий механізм взаємовідносин гірничо-рятувальних підрозділів з обслуговуваними потенційно небезпечними об'єктами – двосторонні госпрозрахункові договори, що дало можливість уникнути додаткових навантажень на державний бюджет при створенні та діяльності служби. Для участі у ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій державного або регіонального рівня за завданнями МНС ця служба була здатна без зниження рівня обслуговування потенційно небезпечних об'єктів залучати 25 оперативних одиниць формувань ДСВАРС за межами їх зон відповідальності. Особовий склад формувань ДСВАРС був підготовлений і споряджений для оперативного реагування та ліквідації наслідків 90 видів надзвичайних ситуацій, визначених Державним класифікатором ДК 019-2001 [8]. Весь період діяльності ДВГРС МНС України підтвердив успішність обраного шляху.

Але рішення з питань пожежної безпеки виконувались не в повному обсязі. Зокрема, з 1994 до 1998 рр. в Україні виникло понад 230,3 тис. пожеж, на яких загинуло 10804 особи, знищено 55964 будівлі та 6189 одиниць техніки. У підрозділах Державної пожежної охорони не вистачало 2,5 тис. одиниць пожежної техніки різного призначення. Для виправлення ситуації Постановою КМУ від 21.10.1999 р. були затверджені заходи щодо поліпшення забезпечення пожежної безпеки [9]. Був визначений перелік міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, компаній та корпорацій, на об'єктах яких необхідно створити підрозділи пожежної охорони. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям було доручено відшукати можливість для додаткового фінансування установ, закладів та підрозділів Державної пожежної охорони, будівництва та капітального ремонту будівель пожежних депо, оплати комунальних послуг та інших експлуатаційних витрат за рахунок коштів місцевих бюджетів, інших джерел фінансування.

Наприкінці 1999 р. починається формування спеціалізованих аварійно-рятувальних служб [10]. 11 грудня 1999 р. Кабінетом Міністрів України ухвалено постанову “Про утворення Державної спеціалізованої аварійно-рятувальної служби пошуку і рятування туристів”, а 14 грудня 1999 р. Верховною Радою України прийнято Закон України “Про аварійно-рятувальні служби” [11]. З ініціативи керівництва ДВАРС МНС України і при підтримці Комітету Верховної Ради України з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи у 2002 – 2003 роках було віднайдено і впроваджено в життя нові організаційні форми діяльності аварійно-рятувальних служб, а саме – зведені аварійно-рятувальні загони постійної готовності області (міста). В цій організаційній формі поєднувались матеріальні і фінансові можливості місцевих комунальних і державної аварійно-рятувальних служб. Такі загони були структурами подвійного підпорядкування – місцевому органу влади і Головному штабу ДВАРС МНС України і створювались переважно там, де не було інших підрозділів. Діяльність аварійно-рятувальних загонів забезпечувалась трьома джерелами: коштами державного бюджету – за виконання загальнодержавних функцій по договору з Головним штабом, коштами місцевого бюджету – у формі оснащення, устаткування і комунальних послуг, госпрозрахунковими коштами – за договорами з обслуговування місцевих потенційно небезпечних об’єктів.

Гострою проблемою для забезпечення пожежної безпеки постало питання створення місцевої пожежної охорони в селищах міського типу та селах (крім районних центрів та населених пунктів обласного підпорядкування) на базі професійних пожежних частин. Утримання окремих діючих професійних пожежних частин, що залишались у сільській місцевості за рахунок державного бюджету у 2003 р. було неможливо, але скорочення їх було неприпустимим. Тому для забезпечення пожежної безпеки органами виконавчої влади за погодженням із територіальним органом (підрозділом) державної пожежної охорони в населених пунктах, згідно із Постановою КМУ від 24.02.2003 р., на базі існуючих пожежних команд і там, де не було підрозділів державної пожежної охорони, почала створюватися місцева пожежна охорона (далі – МПО). Для організації належної діяльності місцевої пожежної охорони та новостворених пожежних команд передбачалась безоплатна передача у комунальну власність в установленому порядку пожежних депо, пожежної техніки та пожежного реманенту, які сільськогосподарські підприємства були не в змозі утримувати. До складу МПО увійшли місцеві пожежні команди, загони місцевої пожежної охорони та протипожежні об’єднання громадян, невоєнізовані протипожежні формування протипожежної служби цивільної оборони. Підрозділи МПО стали складовою частиною гарнізону пожежної охорони і перебували в оперативному підпорядкуванні начальника гарнізону. Основними завданнями МПО були визначені: гасіння пожеж, рятування людей та надання допомоги в ліквідації наслідків аварій, катастроф, стихійного лиха, а також здійснення заходів із запобігання пожежам та нещасним випадкам на них.

Важливим етапом на шляху формування нових організаційних форм діяльності аварійно-рятувальних служб стало підписання 15 вересня 2003 р. Указу Президента України “Про питання щодо перетворення військ Цивільної оборони України і державної пожежної охорони в окрему невійськову службу”. Для його реалізації була сформована Комісія з перетворення військ ЦО в окрему невійськову службу. Саме в цей період відбувається злиття системи ЦО, ЄДСНС та державної пожежної охорони МВС України в єдину службу боротьби з НС. У результаті реалізації зазначених заходів було

демлітаризовано сили МНС та у ході реформування створені аварійно-рятувальні та спеціальні загони як невійськові формування.

Коли до складу МНС увійшла державна пожежна охорона з цього часу на базі підрозділів пожежної охорони розпочалось створення потужної оперативно-рятувальної служби, яка і досі знаходиться в режимі реформування та оптимізації своєї діяльності. Після набуття чинності Закону України “Про правові засади цивільного захисту” [12], крім раніше покладених завдань на пожежно-рятувальні підрозділи було покладено низку нових завдань стосовно забезпечення безпеки населення та захисту території у сфері цивільного захисту. При сприянні МНС почалось подальше удосконалення пожежно-рятувальної структури, на яку з 2005 р. було покладено функції у рятуванні людей не лише на пожежах, а й на воді, при повенях та інших надзвичайних ситуаціях, екологічних та техногенних аваріях. Цей момент вважається початком втілення нової ідеології забезпечення пожежної безпеки шляхом створення єдиної пожежно-рятувальної служби: державної за формою і народної по суті [13].

22 лютого 2006 р. профільний Комітет Верховної Ради, заслухавши інформацію “Про виконання Міністерством України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи норм діючого законодавства у сфері попередження та ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій. Перспективи розвитку державних аварійно-рятувальних служб”, дав доручення Кабінету Міністрів України розглянути та вирішити питання щодо розділення пожежної охорони за напрямками: загальна пожежна охорона місцевого рівня як складова частина територіальної служби; професійна пожежна охорона, що діє на пожежонебезпечних виробництвах; створення елітних мобільних пожежних підрозділів для НС, як вибухи на армійських складах або пожежі на нафто- і газових свердловинах; відокремлення пожежного нагляду від пожежної охорони і створення в МНС України окремого блоку разом із техногенно-екологічною інспекцією [14].

На виконання доручень КМУ і МНС з осені 2006 р. почалось переформування пожежно-рятувальної служби. Зокрема, 10 листопада 2006 р. шляхом реформування другого загону технічної служби воєнізованої пожежної охорони був сформований аварійно-рятувальний загін спеціального призначення Управління МНС України в Черкасах. На відміну від попередника, підрозділ отримав набагато ширші функції. Окрім оперативного реагування на надзвичайні ситуації і пожежі, ліквідацію наслідків техногенних аварій, дорожньо-транспортних пригод, стихійних лих, виконання робіт із виявлення і знешкодження вибухонебезпечних предметів часів світової війни, загін почав виконувати ще й значний обсяг робіт, пов’язаних із виконанням аварійно-рятувальних робіт і захистом постраждалих. Цей оперативно-рятувальний підрозділ спеціального призначення став настільки універсальним у своїй професійності, що отримав незвично просту назву – “рятувальний спецназ” [15]. Він складався із декількох спеціалізованих підрозділів, серед яких групи рятувальних робіт, спеціальної пожежної техніки, піротехнічної групи, радіаційного, хімічного та біологічного захисту, інженерна група, відділення життєзабезпечення, відділення газодимозахисної служби, відділення зв’язку, склад непорушного запасу і матеріально-технічний склад.

У 2007 р. до складу сил реагування на надзвичайні ситуації техногенного та природного спрямування увійшли: оперативно-рятувальна служба цивільного захисту, пожежно-рятувальні та аварійно-рятувальні підрозділи МНС і відповідні аварійно-рятувальні служби та підрозділи центральних і місцевих органів виконавчої влади,

підприємств, установ та організацій, незалежно від форм власності і господарювання. Важливою складовою системи реагування на надзвичайні ситуації стали регіональні сили МНС, які діяли, як правило, в межах визначених адміністративних територій, але залучались до ліквідації надзвичайних ситуацій, великих пожеж за межами регіону дислокації. На 2007 р. у регіонах було створено 27 гарнізонів, у складі яких функціонували пожежно-рятувальні загони спеціального призначення. Пожежно-рятувальні підрозділи були створені на базі пожежних частин у кожному адміністративному районі (близько 1,2 тис. підрозділів). Робота у напрямку розширення їх функцій та можливостей щодо проведення рятувальних робіт проводилась спільно з місцевими органами виконавчої влади. На регіональному рівні при територіальних управліннях МНС були створені 22 підрозділи аварійно-рятувальних загонів спеціального призначення. Міністерством вживалися заходи щодо створення таких підрозділів у кожному регіоні України.

Проте стан пожежної безпеки лишався складним, не зменшувалась кількість пожеж та загиблих людей. Лише протягом 2007 р. було зареєстровано 51 тис. пожеж, збитки від яких досягли майже 500 млн грн [16]. Належно роботу із забезпечення пожежної безпеки в сільській місцевості було не організовано, там щороку виникала майже третина кількості усіх пожеж, а гасіння їх значно ускладнюється через затримку з прибуттям до місця пожежі державних пожежно-рятувальних підрозділів. Ускладнювали роботу пожежно-рятувальних служб значні розбіжності в законодавстві. Адже, згідно із законодавством, у сфері цивільного захисту одночасно існували: система Цивільної оборони України, єдина державна система запобігання і реагування на надзвичайні ситуації техногенного і природного спрямування, а також єдина система цивільного захисту, створення якої ще не було завершено. Внаслідок цього знижувалась ефективність виконання відповідних завдань поставлених перед пожежно-рятувальними службами.

Із метою визначення шляхів удосконалення пожежної безпеки і цивільного захисту населення в державі розпорядженням Кабінету Міністрів України № 1156-р від 20.08.2008 р. була схвалена Концепція Загальнодержавної цільової програми розвитку цивільного захисту на 2009 – 2013 рр. [17]. Поетапне виконання Державної програми, розробленої на основі цієї Концепції, передбачало створення умов для якісної перебудови діяльності ПРС у справі забезпечення пожежної безпеки населення і територій. Із 2010 р. МНС України розпочало проведення першого етапу реформування державних рятувальних служб. Було здійснено децентралізацію системи управління аварійно-рятувальними формуваннями та передано у підпорядкування територіальним органам управління МНС 18 підрозділів аварійно-рятувальних служб на водних об'єктах, пошуку та рятування туристів, формування гірничо-рятувальної та протифонтанної служб. Тим самим МНС України вдалось уникнути дублювання і отримати чіткішу керованість і мобільність об'єднаних аварійно-рятувальних служб, до яких входили підрозділи ПРС. Всього було скасовано 126 керівних посад і збережено гроші. Скорочення штатів, яке відбувалось насамперед за рахунок начальства, в окремих підрозділах сягало до 70% [18].

У 2011 р. рішенням центральної міжвідомчої атестаційної комісії розпочалась атестація щодо переведення підрозділів пожежної охорони райвідділів областей у державні аварійно-рятувальні служби, за якими їм додалися більш розширені функції, пов'язані з ліквідації можливих надзвичайних ситуацій техногенного та природного спрямування. Таким чином у складі МНС України було зосереджено усі наявні в державі аварійно-рятувальні служби, до складу яких органічно увійшла ПРС. Правова основа надала можливість цьому центральному органу виконавчої влади оперативно

здійснювати керування об'єднаними аварійно-рятувальними силами у справі ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, залучати та координувати для цього і сили органів виконавчої влади усіх рівнів.

Література

1. Бандурка О. М. Основи управління в органах внутрішніх справ України: теорія, досвід, шляхи удосконалення [Текст] / О. М. Бандурка. — Х. : Основа, 1996. — С. 11.
2. Положення про проходження служби рядовим і начальницьким складом органів внутрішніх прав України : Постанова Кабінету Міністрів України від 29.07.1991 р. // Збірник нормативних актів України з питань правопорядку [Текст]. — К. : [б. в.], 1993. — 583 с.
3. Пожежна безпека. Нормативні акти та інші документи [Текст] : в 5 т. Т. 5. — К. : Основа, 2000. — 525 с.
4. Волошин С. М. Стан, проблеми та пріоритети нормативно-правового забезпечення МНС України / С. М. Волошин // Надзвичайна ситуація [Текст]. — 2000. — № 4. — С. 23—26.
5. Про загальну структуру і чисельність військ Цивільної оборони : Закон України № 328-XIV від 22.12.1998 р. // Відомості Верховної Ради України [Текст]. — 1999. — № 5/6. — Ст. 40.
6. Рева Г. Від цивільної оборони — до державної системи цивільного захисту / Г. Рева // Надзвичайна ситуація [Текст]. — 2003. — № 11. — С. 4—6.
7. Про єдину державну систему запобігання і реагування на надзвичайні ситуації : Постанова Кабінету Міністрів України № 1198 від 03.08.1998 р. // Офіційний вісник України [Текст]. — 1998. — № 31. — С. 41—43.
8. Національна доповідь про стан техногенної і природної безпеки України у 2007 році [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.mns.gov.ua/content/annualreport2007.html>.
9. Про стан забезпечення пожежної безпеки та заходи щодо її поліпшення [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України № 1943 від 21.10.1999 р. — Режим доступу : <http://kmu.gov.ua>.
10. Труш О. О. Структуризація системи органів державного управління та підрозділів по запобіганню та реагуванню на надзвичайні ситуації техногенного і природного характеру / О. О. Труш // Актуальні проблеми державного управління [Текст] : зб. наук. пр. — № 2 (13) : у 2 ч. Ч. І. — Х. : ХарРІ УАДУ, 2002. — С. 169—172.
11. Про аварійно-рятувальні служби [Текст] : Закон України від 14.12.1999 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2000. — № 4. — Ст. 25.
12. Про правові засади цивільного захисту : Закон України від 24.06.2004 р. // Відомості Верховної Ради України [Текст]. — 2000. — № 39. — Ст. 488.
13. Пасинчук К. М. Місце та роль державного управління у системі забезпечення пожежної безпеки / К. М. Пасинчук, Т. О. Щербань // Пожежна безпека: теорія і практика [Текст]. — 2010. — № 6. — С. 118—124.
14. Щодо вдосконалення державного управління у сфері пожежної безпеки, захисту населення і територій від наслідків надзвичайних ситуацій [Електронний ресурс] : Рішення профільного Комітету Верховної Ради України № 121/14 від 22.02.2006 р. — Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

15. Проценко К. Аварійно-рятувальний загін спеціального призначення діє / К. Проценко // Черкаська вежа [Текст]. — 2011. — 30 черв.

16. Національна доповідь про стан техногенної і природної безпеки України у 2007 році...

17. Концепція Загальнодержавної цільової програми розвитку цивільного захисту на 2009 – 2013 роки [Електронний ресурс] : Розпорядження Кабінету Міністрів України № 1156-р від 20.08.2008 р. — Режим доступу : <http://kmu.gov.ua>.

18. Біттнер О. Мрію, щоб надзвичайних ситуацій не було зовсім : інтерв'ю з міністром з питань надзвичайних ситуацій В. Балогою / О. Біттнер // Український кур'єр [Текст]. — 2011. — 19 січ.

V. Baliabas

PUBLIC ADMINISTRATION OF THE PROCESS OF FORMATION AND DEVELOPMENT OF FIRE-RESCUE SERVICE IN UKRAINE

The main ways, peculiarities of formation and functioning of fire-rescue service in Ukraine as an independent state are highlighted. The role of public administration bodies in the implementation of this process is clarified.

Key words: public administration, fire safety administration bodies, legislation, legal provisions, fire-rescue service, Ukraine, regions.